

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: T. H. L., narozená xx. x. xxxx, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem A.,
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2019, č. j. MV-107514-7/SO-2019,
takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2019, č. j. MV-107514-7/SO-2019, a usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 6. 2019, č. j. OAM-23978-8/ZM-2019, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16 342 Kč, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2019, č. j. MV-107514-7/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 6. 2019, č. j. OAM-23978-8/ZM-2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zastaveno řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť žádost byla podána v době, kdy k tomu žalobkyně nebyla oprávněna.

Žaloba

2. V úvodu žaloby uvedla žalobkyně, že žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobkyně nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Tyto své obecné námitky žalobkyně konkretizovala tak, že napadané rozhodnutí shledává v naprostém rozporu se smyslem a účelem zákona a v souvislosti a zatížené vadou **přepjatého formalismu. Řízení o předmětné žádosti** bylo zastaveno z důvodu její nepřipustnosti, když dle správních orgánů uplynula doba její platnosti, nicméně žalobkyně má za to, že v první řadě nikdy nemělo k onomu zániku zaměstnanecké karty dojít. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem správního orgánu I. stupně, podle něhož k zániku došlo v souladu s ust. § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když žalobkyně změnila svého zaměstnavatele. Žalobkyně stejně jako ve svém odvolání i nyní konstatovala, že k tomuto zániku z faktického hlediska nikdy nemělo dojít a nedošlo, neboť nedošlo k změně pracovní pozice ani k formálnímu zániku pracovněprávního poměru, ale pouze **došlo k přeměně právní formy zaměstnavatele**, a to z podnikající fyzické osoby pana J. K. na obchodní společnost s firmou JKE Tex s.r.o. Takováto přeměna z osoby samostatně výdělečně činné na společnost s ručením omezením je v praxi zcela běžnou záležitostí a **jedná se fakticky o převod závodu na jinou právnickou osobu**. Převod závodu se řídí zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „*občanský zákoník*“), konkrétně ustanoveními § 2175 až § 2183 občanského zákoníku. K tomu žalobkyně dodala, že o totožný postup se jednalo v situaci, kdy Krajský soud v Plzni zrušil společnost a opětovně byla převedena veškerá práva a povinnosti na fyzickou osobu pana J. K. Z ustanovení občanského zákoníku zcela jednoznačně vyplývá, že se **mohlo jednat a jednalo o převod činnosti zaměstnavatele (přechod práv a povinností z podnikající fyzické osoby na právnickou osobu)**, a k tomuto převodu se váží i pracovní smlouvy zaměstnanců, respektive, aby se na ně tento převod nevztahoval, musel by být pracovněprávní vztah výslovně z převodu vyloučen.
4. Současně se přechod práv a povinností týká i všech zaměstnanců, k nimž se váže pouze oznamovací povinnost. K rozvázání pracovního poměru a následného uzavření nové pracovní smlouvy došlo jen na základě doporučení z Úřadu práce. V situaci, kdy se v případě žalobkyně jednalo o stejnou náplň práce, stejnou pracovní pozici, místo výkonu práce a dokonce i stejného zaměstnavatele pouze v jiné právní formě, nedá se považovat zaměstnanecká karta za zaniklou. Současně chyba zaměstnavatele, který formálně pochybil v postupu převádění své podnikatelské

činnosti tím, že formálně rozvázal pracovní poměr se svými zaměstnanci, aby s nimi ihned uzavřel nový pracovní poměr jako jednatel nové obchodní společnosti, nemůže jít k tíži žalobkyně, jelikož by v podstatě byla dvojnásobně sankcionována za pochybení, které ani nevzniklo na její straně a zásah takového rázu, jako je zánik pobytového oprávnění, by byl zcela nepřiměřený. Žalobkyně zásadně nesouhlasí s argumentací žalované, že se dovolává neznalosti zákona. Žalobkyně si je vědoma, co by nastalo, kdyby jí zanikl pracovněprávní poměr, ovšem ten nikdy nezanikl, jelikož došlo pouze k převodu práv a povinností z jednoho subjektu na druhý.

5. Žalobkyně dále namítla, že je zcela jasné, za jakým účelem zaměstnavatel jednal, což vyplývá i ze sdělení Úřadu práce České republiky, kontaktní pracoviště Cheb ze dne 16. 2. 2018. V souladu se základními zásadami, jimiž se řídí soukromé právo a také s § 555 a § 556 občanského zákoníku by se mělo právní jednání posuzovat podle svého obsahu a úmyslu jednajícího, tudíž z veškerého jednání zaměstnavatele lze jasně usoudit, že došlo k převodu práv a povinností, tedy i **zaměstnaneckého aparátu, a proto nelze považovat zaměstnaneckou kartu žalobkyně za zániklou**. K sdělení Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj žalobkyně uvedla, že tento podklad nelze beze všeho považovat za dostačující ke konstatování, že nedošlo k přechodu práv a povinností, tedy k převodu závodu, jelikož neobsahuje žádná zákonná ustanovení, na základě kterého by tato situace byla právně ohodnocena. Žalovaná nepřihlédla ke všemu výše uvedenému a nezhodnotila veškeré skutečnosti vycházející ze spisového materiálu správního orgánu, čímž se dopustila nejen přejatého formalismu, ale také ignorace zásady uvedené v § 2 a § 3 správního řádu.
6. Žalobkyně k námitce přepjatého formalismu dále doplnila, že **přepjatý formalismus je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu**. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud. Ten považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je **nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech**.
7. Dále žalobkyně nesouhlasila s tím, jak se žalovaná vypořádala s námitkou procesního přerušení řízení dle ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Je sice pravdou, že toto ustanovení umožňuje správnímu orgánu rozhodnout podle jeho vůle, ale ta nemůže být zcela samolibá s ohledem na korektivy obsažené v základních zásadách správního řízení. Z nich vyplývá, že správní orgán musí nacházet takové řešení, aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na rozhodnutí Komise ze dne 12. 11. 2018, č. j. MV-91484-6/SO-2018, s tím, že toto rozhodnutí je napadeno žalobou u Krajského soudu v Plzni, avšak argumentovala, že toto rozhodnutí nebylo doposud pravomocně zrušeno. Ovšem této žalobě byl přiznán usnesením ze dne 21. 1. 2019, č. j. 57 A 177/2018-24 odkladný účinek. Dále se Ústavní soud ČR ve vztahu k odkladnému účinku vyslovil takto: *„Odklad vykonatelnosti napadeného individuálního správního aktu lze tak spíše označit za jeho sistaci. Akt tak z formálního hlediska sice zůstává pravomocným, avšak uložené právní povinnosti nelze vynucovat,*

odejmutá oprávnění zůstávají prozatím zachována.“ Žalovaná tedy nesprávně došla k závěru, že by se řízení o prodloužení oprávnění k dlouhodobému pobytu mělo zastavit, jelikož právo žalobkyně zaniklo. Na základě výše uvedeného však právo k pobytu na území ČR nezaniklo, právě naopak, přiznáním odkladného účinku toto právo nadále trvá. Je zde tedy na místě namítat, že žalovaná měla řízení o žádosti přerušit dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu.

8. Žalobkyně z výše uvedených důvodů soud požádala, aby rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované

9. Ve vyjádření k žalobě odkázala žalovaná především na obsah napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou totožné s těmi vznesenými v odvolání a ve zbylém uvedla následující.
10. K námitce týkající se nesouhlasu ze strany žalobkyně ohledně vypořádání odvolací námitky procesního přerušení řízení podle § 64 správního řádu, žalovaná uvedla, že žádná taková námitka nebyla v odvolacím řízení vznesena, a proto na ni nemohlo být reagováno.
11. Dále žalovaná konstatovala, že jak správní orgán I. stupně, tak ona sama, postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců a zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), přičemž byla-li v průběhu řízení o žádosti prokázána skutečnost, že žalobkyně podala svou žádost v době, kdy k tomuto nebyla oprávněna, nelze postup správních orgánů hodnotit jako přehnaný formalismus, ale je nutné jej vnímat jako interpretaci příslušných právních předpisů. K tomu žalovaná odkázala na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 – 51, podle něhož lze v obdobných případech brojit proti přepjatému formalismu porušujícímu ústavně zaručená práva účastníků řízení prostřednictvím napadení ústavní konformity dotčených ustanovení zákona. To však žalobkyně nečiní.
12. Žalovaná závěrem shrnula, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně, napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ústní jednání

13. Jednání konaného dne 12. 2. 2020 se zúčastnil na straně žalobkyně pouze její právní zástupce a na straně žalované jí pověřený zaměstnanec. Právní zástupce žalobkyně poté, co mu bylo uděleno slovo, odkázal na obsah podané žaloby a současně poukázal na obdobné řízení vedené s žalobkyní u zdejšího soudu pod sp. zn. 57 A 175/2018, v němž již bylo rozhodnuto a potvrzeny závěry žalobkyně. Žalovaná se

vyjádřila tak, že zdůraznila důvod, pro nějž bylo řízení před správním orgánem zastaveno a ve zbylém odkázala na své vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí. V závěru jednání obě strany setrvaly na svých závěrech učiněných ve svých podáních.

Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
15. Žaloba byla shledána důvodnou.
16. Žalobkyně žádostí ze dne 27. 12. 2018 požádala o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, kterou disponovala od 28. 12. 2016 do 27. 12. 2018. Správní orgán I. stupně, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, opatřil listiny vztahující se k pracovní minulosti žalobkyně, mezi jinými i informaci o výsledku kontroly Státního úřadu inspekce práce, Oblastního inspektorátu pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 23. 4. 2018, č. j. 7778/6.72/18-1, z něhož vyplývá, že žalobkyně ukončila ke dni 31. 12. 2017 pracovní poměr u zaměstnavatele J. K. dohodou o skončení pracovního poměru, přičemž od 1. 1. 2018 tento zaměstnavatel nezaměstnával žádné zaměstnance. Od 1. 1. 2018 uzavřel J. K. coby jednatel společnosti JKE Tex s.r.o. se žalobkyní novou pracovní smlouvu. K přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů podnikající fyzické osoby, J. K., na společnost JKE Tex s. r. o. dle informace Oblastního inspektorátu práce nedošlo. Správní orgán I. stupně opatřil také listinu, v níž J. K. sdělil Úřadu práce, že ve vztahu k žalobkyni došlo k ukončení zaměstnání z důvodu, že „fyzická osoba J. K. se změnila ve společnost JKE Tex s. r. o. stejná dílna, stejná práce.“
17. Usnesením ze dne 21. 6. 2019, č. j. OAM-23978-8/ZM-2019, správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyni byla vydána zaměstnanecká karta s platností od 28. 12. 2016 do 27. 12. 2018 na pracovní místo pro zaměstnavatele J. K. s místem výkonu práce Mánesova 1620/1, Aš. Její platnost však zanikla ve smyslu § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uplynutím 60 dnů následujících po dni, ke kterému byl žalobkyni ukončen pracovněprávní vztah, pro který byla zaměstnanecká karta vydána. V tomto směru správní orgán I. stupně poukázal na citovanou informaci o výsledku kontroly, podle níž tento pracovněprávní vztah zanikl ke dni 31. 12. 2017, a sdělení J. K. adresované Úřadu práce. Od 1. 1. 2018 uzavřel J. K. coby jednatel společnosti JKE Tex s. r. o. se žalobkyní novou pracovní smlouvu, avšak k převodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů z podnikající fyzické osoby na společnost s ručením omezeným dle názoru správního orgánu I. stupně nedošlo.
18. Správní orgán I. stupně tedy uzavřel, že platnost zaměstnanecké karty, kterou disponovala

žalobkyně, zanikla ke dni 1. 3. 2018. S odkazem na § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a s přihlédnutím k § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je zaměstnanecká karta také povolením k dlouhodobému pobytu, pak dospěl k závěru, že žádost o prodloužení její platnosti byla podána v době, kdy již její platnost zanikla, tedy v době, kdy již k tomu žalobkyně nebyla oprávněna. Proto řízení o ni dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil.

19. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které současně potvrdila. Ztotožnila se totiž s názorem správního orgánu I. stupně o datu skončení platnosti zaměstnanecké karty, kterou žalobkyně disponovala, neboť podle jejího názoru spisový materiál prokazuje, že subjekty J. K. a JKE Tex s. r. o. nejsou totožné a nedošlo mezi nimi k přechodu práv a povinností vyplývajících z pracovněprávních vztahů. Bylo povinností žalobkyně se zajímat o to, jaké důsledky jí přinese změna zaměstnavatele, a bylo v její dispozici jednat tak, aby platnost její zaměstnanecké karty nezanikla, tedy podat včas žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, což však učinila až dne 7. 5. 2018, tedy více než 120 dní od skončení pracovního poměru.
20. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem.
21. První žalobní bod se nejprve týká právního posouzení situace, ve které došlo ke změně zaměstnavatele žalobkyně z fyzické osoby J. K. na společnost JKE Tex s.r.o. Žalobkyně dovozuje, že tato změna byla pouhou faktickou přeměnou právní formy zaměstnavatele, resp. převodem závodu ve smyslu § 2175 a násl. občanského zákoníku. Za takového stavu věcí ale podle žalobkyně nemohlo dojít k zániku platnosti její zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, takže řízení o její žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ani nemělo být zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žádost dle žalobkyně nebyla podána v době, kdy tomu žalobkyně nebyla oprávněna.
22. Správní orgány při svém závěru o tom, že k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů nedošlo, vycházely z obsahu dvou listin, a sice z informace o výsledku kontroly Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (v němž se uvádí, že jmenovaní cizinci, mezi nimi i žalobkyně, ukončili k 31. 12. 2017 pracovní poměr u zaměstnavatele J. K. dohodou o skončení pracovního poměru a že od 1. 1. 2018 tento zaměstnavatel nezaměstnával žádné zaměstnance, přičemž od 1. 1. 2018 uzavřel J. K. jako jednatel společnosti JKE Tex s. r. o. s těmito cizinci pracovní smlouvy) a ze sdělení zaměstnavatele Úřadu práce ze dne 13. 2. 2018, ve kterém J. K. ve vztahu k žalobkyni sdělil, že ukončil její zaměstnávání s odůvodněním: „*FO J. K. se změnila ve společnost JKE Tex s. r. o. stejná dílna, stejná práce.*“
23. Žalovaná na straně 4 svého rozhodnutí konstatuje, že obsahem těchto listin je prokázáno, že zaměstnanecká karta žalobkyně zanikla v souladu s § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců již dne 1. 3. 2018, když žalobkyně ukončila pracovní poměr u zaměstnavatele, pro kterého jí bylo dané pobytové oprávnění uděleno, dne 31. 12. 2017, přičemž v zákonné 60denní lhůtě po skončení tohoto pracovního

poměru nepodala žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, neboť tak učinila až 7. 5. 2018. Z toho žalovaná dovozuje, že podala-li žalobkyně žádost o prodloužení její platnosti až dne 27. 12. 2018, učinila tak opožděně ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy v době, kdy k tomu již nebyla oprávněna.

24. Soud tedy předesílá, že v předmětném řízení byla otázka, zda došlo či nedošlo „*k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů mezi panem J. K. a společností JKE Tex s.r.o.*“, předběžnou otázkou ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu. Na jejím řešení totiž závisí další postup správních orgánů, neboť byl-li by správný závěr správních orgánů, že zaměstnanecká karta žalobkyně zanikla 1. 3. 2018 v důsledku ukončení pracovního poměru ve vztahu k zaměstnavateli, k němuž byla vydána, bylo by správné i napadené rozhodnutí, potažmo usnesení správního orgánu I. stupně. Naopak, pokud by závěr o předběžné otázce, ke kterému správní orgány dospěly, nebyl správný, byla by vadná i jejich rozhodnutí.
25. V souladu s ustanovením § 57 odst. 1 správního řádu, jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.
26. Podle ustanovení § 57 odst. 2 a 3 správního řádu pak probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce, nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64. Pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat. Rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán.
27. Správní orgány, při neexistenci rozhodnutí příslušného orgánu o předběžné otázce, zvolily postup podle ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. učinily si o předběžné otázce úsudek vlastní.
28. Závěr správních orgánů (prezentovaný na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí) o tom, že „*k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů podnikající fyzické osoby, J. K. na společnost JKE Tex s.r.o. nedošlo*“, učiněný pouze na podkladě zmíněných dvou listin, však není správný.
29. Předběžná otázka byla otázkou soukromého práva. Při jejím řešení byly správní orgány povinny se vypořádat mj. i s existencí kogentního ustanovení § 338 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Podle tohoto ustanovení platí, že dochází-li k převodu činnosti zaměstnavatele nebo části činnosti zaměstnavatele nebo k převodu

úkolů zaměstnavatele anebo jejich části k jinému zaměstnavateli, přecházejí práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů v plném rozsahu na přejímajícího zaměstnavatele; práva a povinnosti z kolektivní smlouvy přecházejí na přejímajícího zaměstnavatele na dobu účinnosti kolektivní smlouvy, nejdéle však do konce následujícího kalendářního roku.

30. V souladu s ustanovením § 338 odst. 3 zákoníku práce za úkoly nebo činnost zaměstnavatele se pro tyto účely považují zejména úkoly související se zajištěním výroby nebo poskytováním služeb a obdobná činnost podle zvláštních právních předpisů, které právnická nebo fyzická osoba provádí v zařízeních určených pro tyto činnosti nebo na místech obvyklých pro jejich výkon pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Za přejímajícího zaměstnavatele se bez ohledu na právní důvod převodu a na to, zda dochází k převodu vlastnických práv, považuje právnická nebo fyzická osoba, která je způsobilá jako zaměstnavatel pokračovat v plnění úkolů nebo činností dosavadního zaměstnavatele nebo v činnosti obdobného druhu.
31. Již v průběhu správního řízení žalobkyně sdělila (jde o obsah jejího odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně), že k zániku pracovního poměru a tudíž k zániku platnosti zaměstnanecké karty došlo v důsledku přeměny právní formy podnikání pana J. K., který založil společnost s ručením omezeným, převedl tedy svou podnikatelskou aktivitu fyzické osoby na osobu právnickou. Toto tvrzení bylo podpořeno i tvrzením druhého účastníka smluvního vztahu, resp. pana J. K., který byl současně i jednatelem společnosti JKE Tex s.r.o. Ten ve sdělení Úřadu práce, jak už bylo shora citováno, uvedl, že *„FO – J. K. se změnila ve společnost JKE Tex s.r.o., stejná dílna, stejná práce“*. *Správní orgány podle názoru soudu pochybily, pokud se nezabývaly hlouběji otázkou, jakým způsobem došlo ke změně osoby zaměstnavatele žalobkyně, a to nejen z pohledu formálně-právního, ale rovněž materiálně-právního. Shora citované sdělení pana J. K. Úřadu práce totiž přímo vybízí k otázce, zda nebylo na místě změnu, ke které došlo, hodnotit právě jako přechod práv a povinností z pracovněprávních vztahů z podnikající fyzické osoby J. K. na společnost JKE Tex s.r.o. Podle mínění podepsaného soudu totiž právě k takové právem předvídané situaci v projednávaném případě došlo.*
32. Tento závěr není možné zvrátit prostým faktem vyplývajícím z listiny, tedy z informace o výsledku kontroly Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj o tom, že dne 31. 12. 2017 byla uzavřena dohoda o skončení pracovního poměru žalobkyně s panem J. K. a ode dne 1. 1. 2018 uzavřena pracovní smlouva mezi žalobkyní a společností JKE Tex s.r.o. Je tomu tak proto, že z prostého uzavření těchto smluv nevyplývá nic o tom, zda došlo či nedošlo, ve smyslu ustanovení 338 odst. 2 a 3 zákoníku práce, *„k převodu činnosti zaměstnavatele nebo části činnosti zaměstnavatele nebo k převodu úkolů zaměstnavatele anebo jejich části k jinému zaměstnavateli“* z pana J. K. na společnost JKE Tex s.r.o.
33. Správní orgány opřely svůj závěr o existenci důvodu pro zastavení řízení o nesprávný závěr. Dopustily se tím porušení procesního ustanovení, které mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v takovém případě byly povinny o žádosti žalobkyně rozhodnout věcně a nikoli procesně.
34. Tento žalobní bod tedy je důvodný.

35. Pokud jde o druhý žalobní bod, který se týká tvrzeného nesprávného vypořádání s námitkou procesního přerušení řízení dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, konstatuje soud ve shodě s vyjádřením žalované, že žádnou takovou námitku žalobkyně ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (ani jindy v průběhu správního řízení) neuplatnila. Odkazuje-li pak žalobkyně ve své žalobě na řízení, které probíhalo u zdejšího soudu pod sp. zn. 57 A 177/2018, je nutno uvést, že se jednalo o řízení týkající se zcela jiné osoby, byť v obdobné právní situaci. V tomto směru tedy nelze žalované nic vytýkat.
36. Nad rámec uvedeného pak již soud pouze odkazuje na shora uvedenou úvahu týkající se možnosti přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgány mohly teoreticky v projednávané věci využít možnosti přerušení řízení v souvislosti s řešením předběžné otázky, tj. zda v projednávaném případě došlo či nedošlo k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů z fyzické osoby J. K. na společnost JKE Tex s.r.o., nebo ne; zcela jistě to však nebylo jejich povinností. Správní orgány se v projednávaném případě rozhodly pro postup podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, tedy si o předběžné otázce učinily úsudek samy; tomuto postupu z procesního pohledu rovněž nelze nic vytknout, správní orgány nebyly povinny vyčkat rozhodnutí správních soudů v související věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 57 A 175/2018 (ve věci bylo rozhodnuto dne 5. 11. 2019, pozn. soudu), v níž se řešila otázka udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, pochopitelně při vědomí rizika, že s ohledem na shodnou předběžnou otázku v obou řízeních dospějí v obou případech k nesprávnému závěru, což se posléze také stalo. Pochybení, které soud shora shledal, se ovšem týká právě nesprávného závěru o předběžné otázce, ke kterému správní orgány dospěly, nikoli vadného procesního postupu, který žalobkyně spatřovala v nevyužití institutu přerušení správního řízení ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu.
37. Druhý žalobní bod tedy není důvodný.
38. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Náklady řízení

39. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na plnou náhradu nákladů řízení ve věci plně úspěšná žalobkyně, a to vůči podlehnuvší žalované.
40. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 1 000 Kč a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobkyně, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané

hodnoty za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3 100 Kč a podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze tří úkonů právní služby, a to jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu za podání žaloby a jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání před soudem), tj. 9 300 Kč. K odměně za tři úkony právní služby přísluší tzv. režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, tedy 900 Kč. Náhrada za daň z přidané hodnoty činí 2 142 Kč. Žalobkyní důvodně vynaložené náklady řízení tak činí 16 342 Kč a v této výši je soud uložil žalované žalobkyni nahradit k rukám jejího zástupce dle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. K plnění byla dle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. stanovena s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu třicetidenní lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 12. února 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu